

FRATERNITÀ DI COMUNIONE E LIBERAZIONE

associazione di diritto pontificio civilmente riconosciuta

Uffici: Via De Notaris, 50 - 20128 Milano - e-mail: clfrat@comunionaliberazione.org

Milano, 12. marca 2020

Dragi prijatelji,

kljub temu da od institucij še nimamo navodil glede prihodnjega meseca, aprila, nam sedanje izredne razmere na področju zdravstva in problematika, povezana z na organizacijo naših skupnih dogodkov, narekujejo odpoved vseh običajnih srečanj tega obdobja: duhovne vaje bratstva, duhovne vaje zaposlenih, dijaške dneve zbranosti, srečanja med velikim tednom, križev pot, prenos šole skupnosti 1. aprila.

Odločitev narekujejo izredne razmere, vendar preteča prisotnost koronavirusa vseeno ostaja med nami. Sama odločitev ne more ublažiti izziva, ki ga predstavlja ta epidemija, niti nam ne dovoljuje, da bi se obrnili stran, kot da se nas vse to ne bi tikalo. Če želimo ali ne, se tiče vseh nas. In vsi delimo isto vprašanje: kakšna naj bo naša drža v teh okoliščinah?

Ob teh okoliščinah, ki nam jih Skrivnost ni prihranila, lahko še bolj jasno razločimo milost karizme, ki smo jo srečali, in občutimo, kako nam pomaga, da se soočamo z dogodki. »Edini pogoj, da smo vedno resnično religiozni, je v tem, da silovito živimo stvarnost,« (Religiozni čut) je pravil don Giussani. To pojmovanje religioznosti nam omogoča, da katerokoli okoliščino prepoznamo kot poklicanost. »Živeti življenje kot poklicanost pomeni, da stremimo k Skrivnosti po okoliščinah, ki nam jih namenja Bog, in se nanje odzivamo. (...) Poklicanost predstavlja pot k usodi, na kateri objemamo okoliščine, ki nam jih namenja usoda« (*Realtà e giovinezza. La sfida*, Rizzoli, Milano 2018, str. 65). Don Giussani se je dobro zavedal, kako vrtoglav je ta predlog: »Človek, oziroma racionalno človeško življenje, bi moralo takoj poleteti k temu na videz tako nestalnemu, naključnemu znamenju, ki ga predstavljajo okoliščine. Po njih me neznani »gospod« vleče, izziva za svoj načrt. To pomeni, da odgovorimo z »da« na vsak trenutek, tudi če nismo videli še ničesar, s preprostim sodelovanjem, ko na nas pritisnejo okoliščine. Ta položaj je vrtoglav« (Religiozni čut, cit. delo, str. 189).

Težko bi naleteli na primernejšo misel, ki bi opisala stanje, v katerem se nahajamo, ko resnično stojimo pred dogodki: vrtoglavo lebdimo »v vsakem trenutku pred tem znamenjem, ki je na videz tako nestalno in naključno: pravimo mu okoliščine«. A to predstavlja edino racionalno držo, saj nas Skrivnost, tisti »neznani gospod« po tistih okoliščinah izziva k Svojemu načrtu, izpolnjevanju življenja.

A »nestrpni razum ne prenese, da bi ga nagovorilo edino znamenje, po katerem bi sledil Neznanemu, temu tako zamegljenemu, temačnemu, netransparentnemu, navidezno naključnemu znamenju, kot je preprosto sosledje okoliščin: zdi se nam, kot da smo prepuščeni reki, ki nas nosi sem in tja« (Religiozni čut, cit. delo, str. 189). V teh tednih bo lahko vsak videl, katera drža bo prevladala v njem: ali je pripravljen, slediti znamenju Skrivnosti, izzivu stvarnosti, ali pa bomo dovolili, da nas odnaša katerakoli »rešitev«, predlog, razlaga, ki nas lahko odmakne od tistega izziva in se izognemo vrtoglavici. Vsak izmed nas bo lahko preveril resnično trdnost »rešitev«, v katere se bo zatekel.

Kako naj si bomo v oporo v teh okoliščinah? Kakšno skupnost resnično potrebujemo? Kolikokrat smo iskali odgovor tako, da smo izpraznili dogodek, ki nas je doletel, in ga skrčili na neke odnose, ki bi nas zaščitili pred sunki, nam prihranili izziv okoliščin, namesto da bi se spodbujali, da bi ga živeli! Takšna skupnost ne more biti odgovor: v trenutkih, kot je sedanjí, ko je nuja po življenju neizogibna in silovita, je to res očitno kot še nikoli doslej.

Neki moj mladi prijatelj je diplomiral in začel z novim življenjem, zaradi česar se ne moreva več srečevati tako pogosto kot med njegovim študijem. Ta stvar ga nekoliko žalosti. Spomnil sem ga na evangelij. Nekega dne so se učenci znašli na čolnu z Jezusom in so opazili, da so pozabili na kruh. Kljub temu da so bili priča veličastnim čudežem (med njimi sta bili tudi dve pomnožitvi kruha, česar v zgodovini še niso doživeli), so se začeli prepirati glede pozabljenega kruha. Svojega prijatelja sem opozoril, da je Jezus bil tam ob njih, na čolnu! In oni so se še naprej pritoževali! Težava ni bila v tem, da bi bili sami, saj je bil Jezus z njimi, temveč v tem, da so *se obnašali, kot da ga ni*. Zato so se med sabo prepirali, da nimajo kruha! Da bi pokazal, v čem je težava, se Jezus ni lotil še enega čudeža. Čemu bi služil še en čudež, če so jih videli že toliko? Kaj torej stori Jezus? Postavi jim tri vprašanja. Prvo je: »Koliko hlebcev je ostalo od prve pomnožitve?« Nato: »Koliko jih je ostalo po drugi pomnožitvi?« In nazadnje: »Kako, da še vedno ne razumete?« (prim. Mk 8, 19-21). Kako dragocen je Jezusov izziv, ko svojim prijateljem ne prihrani vprašanj! Ne dodaja razlag, ne naredi novih čudežev, temveč jih spodbudi, da na podlagi svoje izkušnje uporabijo razum in se zavedajo, *koga* so srečali (Ob sebi so namreč že imeli gospoda »pekarne«!). Kljub temu da niso bili sami in so imeli popolnoma dovolj elementov, še niso dobro uporabili razuma. Jezus jim je namreč po mnogih znamenjih, ki so jih videli, razodel izreden, ki je končno ustrezal njihovem srcu, njihovim človeškim potrebam in potrebam drugih v številnih, tudi dramatičnih situacijah. Kljub temu da jim je vse to razodel ob mnogih, tudi dramatičnih priložnostih, niso spoznali, kdo je. Tistemu priznanju pravimo vera, ki nastane na skrajni meji dinamike razuma kot plod milosti, h kateremu človek pristopi s svojo svobodo« (*Generare tracce nella storia del mondo*, Bur, Milano 2019, str. 45-46).

Jezus izkoristi vsako okoliščino, da bi svojim učencem pokazal, kako se sooča z vsem, kar se dogaja, z vsakršnim nepredvidenim ali bolečim dogodkom, da bi izkusili ustreznost Njegove prisotnosti, odnosa z Njim – vere –, z zahtevami življenja. »Vsebina vere – Bog, ki postane človek, umrli in vstali Jezus Kristus –, vznikne iz srečanja in zato v nekem zgodovinskem trenutku, objame vse njegove vidike in jih kot v vrtincu odnese v tisto srečanje. V luči tega srečanja se je potrebno soočati s temi trenutki in vidiki. Po ljubezni, ki nastaja iz tega srečanja, moramo v okoliščinah iskati korist za svojo usodo in usodo človeka« (*Generare tracce nella storia del mondo*, cit. delo, str. 40). Če srečanje ne postane kot vrtinec, v katerem se znajdejo vsi trenutki in vidiki življenja, nas bo ob vsakem nepredvidenem dogodku, nevšečnosti, zajel občutek izgubljenosti.

FRATERNITÀ DI COMUNIONE E LIBERAZIONE

Ob sosledju različnih okoliščin, ob stalnem izkušanju nepričakovane »primernosti«, da nas »to srečanje po svoji naravi izpolnjuje, sčasoma resnično oblikuje odnos, s katerim gledamo naravo, sebe, ostale ljudi, stvari. Ko nas srečanje izpolnjuje, nas oblikuje in se ne dotika le odnosov: skupnost ni le prostor odnosov, je tudi oblika, s katero jih dojemamo in živimo« (*Generare tracce nella storia del mondo*, cit. delo, str. 40).

Ko priznamo, da nas to srečanje izpolnjuje in resnično oblikuje vsak odnos, so nam v pomoč pravi »prijateljski« liki, ki postanejo priče te poti, po kateri lahko živimo razmere, kot so te, ki so nas doletele v teh dneh. Teh izjemnih prisotnosti, ki jih srečujemo v običajnih okoliščinah in ob njih osupnemo, ne načrtujemo sami. »Nenadoma sem bila izstreljena na fronto. Tu je kot v vojni. Moj službeni in družinski vsakdanjik se je spremenil. Kot zdravnica, mama, žena, spim izolirana od svojega moža, ne vidim svojih otrok že dva tedna, nimam neposrednega stika s svojimi pacienti. Med mano in bolniki so maska, zaščitna očala in njihov skafander. Pogosto so to ostareli, ki te trenutke preživljajo sami. Strah jih je. Umirajo sami. In sorodniki, ki so izolirani doma, ne morejo spremljati svojih dragih in dobivajo moje klice sredi noči, ko jim povem, da je njihov družinski član preminil: med mano in njimi se nahaja telefon. Kaj lahko kot kristjan storim zanje s človeškega vidika? Vstopim na oddelek, poiščem nasmeh in objem bolničarke, s katero sem prijateljica: v tem trenutku izolacije potrebujem fizično bližino. Objemam pa lahko samo sodelavce. Ob vsem tem dogajanju mi je najbolj v pomoč, da vsak dan znova prebiram Carronovo pismo za *Corriere della Sera* (»Ecco come nelle difficoltà impariamo a battere la paura«, Tako lahko sredi stisk premagujemo strah, 1. marca 2020, str. 32), ki me spodbuja, da spet prevzamem odprto držo, se sprašujem, kaj je tisto, kar se bo obdržalo. Poklicana sem, da prepoznam, kaj je bistveno, resnično. Poleg tega je tu še pot ob besedilu Šole skupnosti: test je, ali naša vera raste, če je v igri naša svoboda spričo Božje ljubezni, ki od nas zahteva vse. To je vrtoglavo. Potrebno je, da zaupamo Bogu in prevzamemo to tveganje. Gotovost, ki podpira naše življenje, je odnos. Da pridemo do te čustvene gotovosti, je potrebno opraviti določeno pot. Okoliščine so nam dane, da se še bolj navežemo Nanj, ki nas je kliče na skrivnosten način. Vera pomeni, da zaupamo Njemu, ki nas kliče. "Le ko prevlada utemeljeno upanje, smo se sposobni spopasti z okoliščinami, ne da bi pred njimi pobegnili." Sedaj smo bolj kot kdaj koli prej poklicani, da odgovorimo Njemu, ki nas preko njih kliče na skrivnosten način. To gotovost je to, kar lahko svojim obolelim, njihovim sorodnikom posredujem poleg zdravniške obravnave.«

Pred tem izzivom se je znašel vsak izmed nas. V tem trenutku, ko nas preplavlja nič, sta priznavanje Jezusa in naš »da« Njemu, tudi v izolaciji, ki bi lahko doletela vsakega izmed nas, že prispevek k odrešenju vsakega človeka. To je pomembnejše od vsakega našega legitimnega poskusa, da bi si bili po zakonitih omejitvah v hvalevredno oporo. Nič ni bolj nujnega od te zavesti.

Čeprav ne bomo mogli na duhovne vaje bratstva, nam nič ne preprečuje, da bi nadaljevali po svoji poti in krepili gotovost, tisto »utemeljeno upanje«, ki ga tako nujno potrebujemo za življenje v teh okoliščinah. Zato vam postavljam vprašanje, ki sem si ga zamislil za pripravo na duhovne vaje: »Kaj nas iztrga temu ničū?«

FRATERNITÀ DI
COMUNIONE E LIBERAZIONE

Vsi smo videli, koristna so bila vprašanja, ki smo jih zastavili v preteklem letu, da smo bili bolj pozorni na izkušnjo, ki jo živimo. Letos bi lahko imelo še bolj odločilno vlogo. Zato vas vabim, da tisti, ki bi to želel, pošlje svoj prispevek na comunicazionifrat@comunioneliberazione.org.

Videli bomo, kako bomo vsi skupaj izkoristili tedne, ki so pred nami in kako ustrezno bomo odgovorili na vprašanja, ki jih boste postavili. Ostanimo odprti za Nepričakovano!

To je še nepoznano in dramatično obdobje. Kako zelo velik vpliv lahko imajo dejanja, ki so nam tako draga: jutranja, opoldanska in večerna molitev *Angel gospodov*, molitev *Spomni se*, preden gremo spat, vsakdanje delo, tako osebno kot družinsko s tekstom šole skupnosti, prošnja *Pridi sveti duh*, ko se zbudimo, in v vsakem trenutku, ko postanejo okoliščine tako težke, da moramo zaklicati, da bi se lahko soočili z njimi!

Posebej vam na srce polagam bratsko ljubezen. Bodite pozorni na potrebe, ki bi se pojavile med nami, ostanete v stiku, kolikor morete, izkoristite najboljše vsa sredstva, ki nam jih nudi tehnologija.

Nazadnje nas papež Frančišek vabi, da »nadaljujemo z molitvijo za bolne, zdravstveno osebje, številne ljudi, ki trpijo zaradi te epidemije«.

Objemam vsakega posebej v tem postu, ki je tako odločilen za naše spreobrnjenje h Kristusu, ki je premagal smrt.

Podpirajmo se in dovolimo, da nas čas, ki ga živimo, izziva, da ne bi zamudili priložnosti, ki jo je Skrivnost pripravila za nas!

Vaš

don Julián Carrón